AZ ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (első tanács)

2005. május 31.*

A T-373/03. sz. ügyben,

a **Solo Italia Srl** (székhelye: Ossona [Olaszország], képviselik: A. Bensoussan, M.-E. Haas és L. Tellier-Loniewski ügyvédek, kézbesítési cím: Luxembourg)

felperesnek

a **Belső Piaci Harmonizációs Hivatal (védjegyek és formatervezési minták) (OHIM)** (képviselik: I. de Medrano Caballero és A. Folliard-Monguiral, meghatalmazotti minőségben)

alperes ellen,

* Az eljárás nyelve: francia.

a másik fél az OHIM fellebbezési tanácsa előtti eljárásban, beavatkozó az Elsőfokú Bíróság előtti eljárásban:

a **Nuova Sala Srl** (székhelye: Brescia [Olaszország], képviselik: E. Gavuzzi, S. Hassan és C. Pastore ügyvédek),

az OHIM második fellebbezési tanácsának 2003. szeptember 10-i (R 208/2003-2. sz. ügy), a PARMITALIA szóvédjegy lajstromozásának megtagadását megerősítő határozata ellen benyújtott kereset tárgyában,

AZ EURÓPAI KÖZÖSSÉGEK ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁGA (első tanács),

tagjai: J. D. Cooke elnök, I. Labucka és V. Trstenjak bírák,

hivatalvezető: J. Palacio González főtanácsos,

tekintettel az Elsőfokú Bíróság Hivatalához 2003. november 12-én benyújtott keresetlevélre,

tekintettel az Elsőfokú Bíróság Hivatalához 2004. március 18-án benyújtott válaszbeadványra,

tekintettel a beavatkozónak az Elsőfokú Bíróság Hivatalához 2004. március 8-án benyújtott beadványára,

a 2004. november 16-i tárgyalást követően,

meghozta a következő

Ítéletet

A jogvita előzményei

1 A Solo Italia Srl (a továbbiakban: felperes) 2000. január 14-én a közösségi védjegyről szóló, 1993. december 20-i 40/94/EK módosított tanácsi rendelet (HL 1994. L 11., 1. o., magyar nyelvű különkiadás 17. fejezet, 1. kötet, 146. o.) alapján közösségi védjegybejelentést tett a Belső Piaci Harmonizációs Hivatalnál (védjegyek és formatervezési minták) (a továbbiakban: OHIM).

2 A lajstromoztatni kívánt védjegy a PARMITALIA szómegjelölés volt.

3 A bejelentést a védjegyekkel ellátható termékek és szolgáltatások nemzetközi osztályozására vonatkozó, felülvizsgált és módosított 1957. június 15-i Nizzai Megállapodás szerint 29. osztályba tartozó következő áruk vonatkozásában tették: „Sajtok".

4 A védjegybejelentést a *Közösségi Védjegyértesítő* 2000. december 26-i számában hirdették meg.

5 2001. március 16-án a Nuova Sala Srl (a továbbiakban: beavatkozó) a 40/94 rendelet 8. cikke (1) bekezdésének a) és b) pontja alapján felszólalt a bejelentett megjelölés lajstromozásával szemben az árujegyzékben szereplő valamennyi áru vonatkozásában. A beavatkozó felszólalását az 1998. december 1-jén az ugyanezen osztályba tartozó áruk vonatkozásában, ugyanazon, fenti 3. pontban szereplő leírással lajstromozott PARMITAL közösségi ábrás védjegy fennállására alapozta.

6 2002. november 26-i határozatával, melyet telefax útján ugyanazon a napon kézbesített a feleknek, a felszólalási osztály helyt adott a felszólalásnak. Lényegében úgy ítélte meg, hogy a szóban forgó megjelölések vizuális, hangzásbeli és fogalmi téren hasonlóak.

7 2002. december 4-én 800 eurós átutalás érkezett az OHIM bankszámlájára PARMITALIA megjegyzéssel egy OK SA elnevezésű francia társaságtól, amelynek a felperessel való kapcsolatát az OHIM nem ismerte fel. Az átutalási megbízást 2002. november 29-én adták. A felperes egyébként kiállított egy 1 375 eurós csekket is megbízottja számára az OHIM előtti felszólalás válaszbeadványának benyújtásáért. Úgy tűnik ugyanakkor, hogy az említett megbízott nem nyújtotta be a fenti válaszbeadványt.

8 2003. január 17-én az OHIM pénzügyi szolgálata abban a hitben, hogy a felpereshez fordul, levelet küldött egy Solo Italia France nevű francia társaságnak, hogy információkat kérjen a 2002. december 4-én érkezett kifizetésről, és jelezze, hogy egy hónapos, 2003. február 17-ig tartó határidőt szabott meg a fizetés tárgyának meghatározására, ennek hiányában azt meg nem történtnek fogja tekinteni, és visszautalja.

9 2003. február 17-én az OHIM levelet kapott a felperestől, melyben az állt, hogy a befizetett díj a 2002. november 26-i határozat ellen benyújtott fellebbezésre vonatkozik. E levélhez csatolt egy francia nyelven írott fellebbezést. 2003. február 20-án megtörtént ezen okiratnak az eljárás nyelvére (angolra) történő fordítása.

10 2003. március 3-án a felperes megbízottja elküldte az OHIM-nak a 2002. november 29-i átutalási megbízás másolatát. 2003. március 14-én tájékoztatta az OHIM-ot egy új megbízott kijelöléséről, aki 2003. március 21-én további beadványokat nyújtott be.

11 2003. március 24-én az OHIM értesítette a felperest a fellebbezés kézhezvételéről, és a fellebbezési osztály elé utalta az ügyet. 2003. május 14-én az OHIM továbbította a felperes számára a felszólaló 2003. május 9-én kelt írásos beadványait. A felperes ezen beadványokra 2003. június 10-én válaszolt, és azt az OHIM 2003. június 17-én vette át. 2003. augusztus 21-én a felperes újabb választ küldött az OHIM-nak, amelynek átvételéről 2003. szeptember 10-én kapott megerősítést.

12 2003. szeptember 10-i határozatával, melyet 2003. szeptember 17-én kézbesített a feleknek, a második fellebbezési tanács döntött a fellebezés tárgyában, és azt mint a 40/94 rendelet 59. cikkében foglalt fellebbezési határidő be nem tartásából következően elfogadhatatlant, elutasította. A felebbezési tanács úgy ítélte meg, hogy a határidő 2003. január 26-án lejárt, és az ezen időpontot követő közlések nem tették utóbb szabályossá a fellebbezést.

A felek kérelmei

13 A felek szóbeli előterjesztéseit és az Elsőfokú Bíróság kérdéseire adott válaszait az Elsőfokú Bíróság a 2004. november 16-i tárgyaláson meghallgatta.

14 A felperes azt kéri, hogy az Elsőfokú Bíróság:

– A jelen keresetet nyilvánítsa elfogadhatónak, és helyezze hatályon kívül a 2003. szeptember 10-i határozatot;

– az OHIM-ot kötelezze a költségek viselésére.

15 Az OHIM azt kéri, hogy az Elsőfokú Bíróság:

– utasítsa el a keresetet;

– a felperest kötelezze a költségek viselésére.

16 A beavatkozó fél azt kéri, hogy az Elsőfokú Bíróság:

– utasítsa el a keresetet;

– a felperest kötelezze a költségek viselésére.

17 Mivel a beavatkozó fél nem jelent meg a tárgyaláson, telefax útján küldte meg észrevételeit, amelyek, a felperes és az OHIM egyetértésével, csatolásra kerültek az ügy irataihoz.

Indokolás

18 A felperes három, az Emberi Jogok Európai Egyezménye (EJEE) 6. cikkének, a közösségi védjegyről szóló 40/94/EK tanácsi rendelet végrehajtásáról szóló, 1995. december 13-i 2868/95/EK bizottsági rendelet 55., 61. és 65. cikkének, valamint a 40/94 rendelet 59. cikkének megsértésére alapított jogalapra hivatkozik.

A első két jogalap elfogadhatóságáról

Az EJEE 6. cikkének megsértésére alapított első jogalapról

– A felek érvei

19 A felperes álláspontja szerint az EJEE 6. cikke előírja, hogy az érintett személyek megfelelő tájékoztatást kapjanak az ellenük felhozott vádakról. A 2002. november 26-i határozat telefax útján történt kézbesítése ezen rendelkezést sérti, mivel nem tartja be a kézbesítés biztonságára vonatkozó feltételt. Mivel a kézbesítés nem érvényes, így nem is nyithatott meg semmiféle határidőt; a felperes a fentiekből arra

következtet, hogy a fellebbezést elfogadhatónak kellett volna nyilvánítani. A tárgyaláson a felperes újból megerősítette, hogy az első jogalapot a jogbiztonság hiányára alapítja, és hogy egy olyan telefax-másolat, amelyet nem hogy nem írtak alá, de amelyet – ahogyan azt a felperes hozzátette – az OHIM nem is látott el átvételi bizonylattal, nem garantálhatta a jogbiztonságot.

20 Az OHIM úgy véli, az első jogalap elfogadhatatlan azon okból kifolyólag, hogy nem kellően indokolt, tehát sérti az eljárási szabályzat 44. cikke 1. §-ának c) pontját.

21 A tárgyalás során az OHIM hozzátette, hogy az EJEE 6. cikkének megsértésén alapuló jogalap elfogadhatatlan, mivel azt nem terjesztették a fellebbezési tanács elé.

– Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

22 A fellebbezési tanács előtt a felperes kizárólag arra hivatkozott, hogy nem ismeri az OHIM eljárási szabályait, továbbá arra, hogy a Parmital és a Parmitalia között nem áll fenn az összetévesztés veszélye, valamint a lentebb, a harmadik jogalap keretében kifejtett érvelésre, mely szerint a fellebbezési díj megfizetése elegendő a fellebbezés szabályossá tételéhez.

23 Nem vitatható tehát, hogy az EJEE 6. cikkének esetleges megsértésére alapozott érvet a felperes az OHIM előtt sosem vetette fel, következésképpen az OHIM azt sosem vizsgálta.

24 Ezen túl meg kell állapítani először is, hogy a 40/94 rendelet 74. cikkének értelmében „a lajstromozás viszonylagos kizáró okaival összefüggő eljárásban [...] a Hivatal [OHIM] a vizsgálat során a felek által előterjesztett tényálláshoz, bizonyítékokhoz és érvekhez, valamint a kérelem szerinti igényekhez kötve van" (lásd az Elsőfokú Bíróság T-311/01. sz., Éditions Albert René kontra OHIM – Trucco [Starix] ügyben 2003. október 22-én hozott ítéletének [EBHT 2003., II-4625. o.] 69. pontját).

25 Másodsorban emlékeztetni kell arra, hogy a 40/94 rendelet 63. cikke alapján az Elsőfokú Bíróság előtt indított eljárások célja a fellebbezési tanács által hozott határozatok jogszerűségének a vizsgálata (lásd az Elsőfokú Bíróság T-237/01. sz., Alcon kontra OHIM – Dr. Robert Winzer Pharma (BSS) ügyben 2003. március 5-én hozott ítéletének [EBHT 2003., II-411. o.] 61. pontját; a T-128/01. sz., DaimlerChrysler kontra OHIM [Calandre] ügyben 2003. március 6-án hozott ítéletének [EBHT 2003., II-701. o.] 18. pontját; a T-129/01. sz., Alejandro kontra OHIM – Anheuser-Busch [BUDMEN] ügyben 2003. július 3-án hozott ítéletének [EBHT II-2251. o.] 67. pontját, valamint a Starix-ítélet [hivatkozás fent] 70. pontját). Ugyanis a 40/94 rendelet 63. cikkének (3) bekezdése alapján, amely bekezdést a 63. cikk (2) bekezdésére figyelemmel kell értelmezni az Elsőfokú Bíróság a jogvita tárgyát képező határozatot „hatáskör hiánya, lényeges eljárási szabálysértés, a Szerződés vagy a rendelet, illetve ezek alkalmazásával kapcsolatos bármely jogszabály megsértése vagy hatáskörrel való visszaélés" folytán hatályon kívül helyezheti az EK 229. és 230. cikk keretében. A fellebbezési tanács valamely határozata jogszerűségének az Elsőfokú Bíróság általi vizsgálatát tehát azon jogi kérdések tekintetében kell elvégezni, amelyeket a fellebbezési tanács elé terjesztettek (lásd a Starix-ítélet [hivatkozás fent] 70. pontját).

26 Egyébiránt az eljárási szabályzat 135. cikkének 4. §-a kifejezetten kimondja, hogy a felek beadványai nem változtathatják meg a fellebbezési tanács előtti eljárás tárgyát (lásd a Starix-ítélet [hivatkozás fent] 71. pontját).

27 Ennélfogva a felperes nem érheti el, hogy az Elsőfokú Bíróság jelen, az EJEE 6. cikkének esetleges megsértésére alapított jogalapról döntsön, olyan jogalapról, amelyet az OHIM előtti eljárás igazgatási szakaszában nem terjesztettek elő.

28 Noha az OHIM válaszbeadványában nem állapította meg ezen jogalap új voltát, hanem arra kizárólag a tárgyalás során hivatkozott, az ilyen körülmény nem bír relevanciával a jogvita megoldása tekintetében, mivel a fellebbezési tanács előtt benyújtott fellebbezés, valamint az Elsőfokú Bírósághoz benyújtott kereset egyezésének kérdése közrendi kérdés, amely hivatalból vizsgálandó.

29 Az első jogalapot tehát mint elfogadhatalant el kell utasítani.

A második, a 2868/95 rendelet 55., 61. és 65. szabályának megsértésére vonatkozó jogalapról

– A felek érvei

30 Másodlagosan a felperes előadja, hogy jóllehet a felszólalási osztály 2002. november 26-i határozatának kézbesítését az EJEE 6. cikkével összhangban lévőnek kell is tekinteni, az mindenképpen szabálytalan, mivel nem tartja tiszteletben a 2868/95 rendelet 55., 61. és 65. szabályaiban foglalt feltételeket.

31 A felperes bemutatja, hogy ezen kézbesítés vizsgálata során megállapítható, hogy sem az említett határozat, sem az azt tartalmazó küldemény nincs aláírva, és ez utóbbi nincs ellátva a 2868/95 rendelet 55. szabályával előírt pecséttel, hiszen az első oldalon található logót nem lehet a hatályos rendelkezések által előírt pecsétnek tekinteni.

32 Az OHIM álláspontja szerint a felperes azt is felrója, hogy a fellebbezési tanács határozata sincs, noha alá van írva, ellátva pecséttel.

33 Az OHIM álláspontja szerint a második jogalap elfogadhatatlan.

34 Az OHIM álláspontja szerint a felszólalási osztály határozatára vonatkozó jogalapot, amelyre első ízben az Elsőfokú Bíróság előtt hivatkoztak, elfogadhatatlannak kell nyilvánítani, mivel az eljárási szabályzat 135. cikkének 4. §-a szerint a felek beadványai nem változtathatják meg a fellebbezési tanács előtti eljárás tárgyát.

35 A fellebbezési tanács határozatának kézbesítésével kapcsolatban az eljárási szabályok egyike esetleges megsértésének megállapítása nem elegendő a megtámadott határozat hatályon kívül helyezéséhez, mivel valamely határozat kézbesítésének folyamatában bekövetkező szabálytalanságok magán a határozaton kívül állnak, ennélfogva azt nem tehetik érvénytelenné (lásd a Bíróság 48/69. sz., ICI kontra Bizottság ügyben 1972. július 14-én hozott ítéletének [EBHT 1972., 619. o.] 39. pontját és az Elsőfokú Bíróság T-78/96. sz. és T-170/96. sz., W kontra Bizottság egyesített ügyekben 1998. május 28-án hozott ítéletének [EBHT-KSZ 1998., I-A-239. II-745. o.] 183. pontját). Mindenesetre egyetlen lényeges eljárási elemet sem sértettek meg, mivel a határozatot kézbesítették a felperesnek, aki nem volt akadályoztatva jogai védelmében (lásd az Elsőfokú Bíróság T-323/00. sz., SAT.1 kontra OHIM (SAT.2) ügyben 2002. július 2-án hozott ítéletét [EBHT 2002., II-2839. o.]).

36 Végezetül, a felperesnek nem fűződhet semmiféle jogos érdeke valamely határozat formai hibáinak okán történő megsemmisítéséhez, amennyiben a határozat megsemmisítése kizárólag a megsemmisített határozattal teljességgel azonos új határozat meghozatalához vezethet (lásd e tekintetben a Bíróság 117/81. sz., Geist kontra Bizottság ügyben 1983. július 6-án hozott ítéletének [EBHT 1983., 2191. o.] 7. pontját; az Elsőfokú Bíróság T-43/90. sz., Díaz García kontra Parlament ügyben 1992. december 18-án hozott ítéletének [EBHT 1992., II-2619. o.] 54. pontját; a T-261/97. sz., Orthmann kontra Bizottság ügyben 2000. szeptember 20-án hozott ítéletének [EBHT-KSZ 2000., I-A-181. és II-829. o.] 33. és 35. pontját, valamint a T-16/02. sz., Audi kontra OHIM (TDI) ügyben 2003. december 3-án hozott ítéletét [EBHT 2003., II-5167. o.]).

– Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

37 Először is hangsúlyozni kell, hogy a felperes második jogalapjának olvasatából nem következik, hogy szándékában áll felróni azt a tényt, hogy a fellebbezési tanács határozatán nincs pecsét. Keresetleveléből ugyanis kitűnik, hogy a felszólalási tanács 2002. november 26-i határozatának kézbesítéséről van szó. A felperes ezzel ellentétben a fellebbezési osztály határozatára mint követendő példára hivatkozik, bemutatva, hogy „érdekes a fellebbezési tanács 2003. szeptember 10-i határozatával történő összehasonlítás, mivel abban az esetben a kézbesített dokumentumok első oldalán – kizárólag azonosítás célból – ugyanaz a logó található, azonban ami ezen határozatot illeti, mind a határozat, mind az azt kézbesítő küldemény aláírásra került".

38 A 2002. november 26-i határozat kézbesítésével kapcsolatban vitathatatlan, hogy a 2868/95 rendelet 55., 61. és 65. szabályának esetleges megsértésére alapított jogalapra a felperes egyszer sem hivatkozott az OHIM előtt, következésképpen azt az OHIM nem vizsgálta.

39 A fenti 24–26. pontban bemutatott okoknál fogva az OHIM helyesen jegyezte meg, hogy a felperes nem érheti el, hogy az Elsőfokú Bíróság jelen, az EJEE 6. cikkének esetleges megsértésére alapított jogalapról döntsön, olyan jogalapról, amelyet az OHIM előtti eljárás igazgatási szakaszában nem terjesztettek elő.

40 A tárgyaláson egyébként a felperes nem válaszolt e vonatkozásban az OHIM-nak.

41 A második jogalapot tehát mint elfogadhatatlant el kell utasítani.

A 40/94 rendelet 59. cikkének megsértésére vonatkozó harmadik jogalapról

A felek érvei

42 Ugyancsak másodlagosan a felperes arra hivatkozott, hogy 2002. november 29-i átutalási megbízásával egyértelműen tájékoztatta az OHIM-ot fellebbezési szándékáról. Az OHIM csak 2003. január 17-én kért a felperestől pontosítást az átutalás tárgyában. A felperes akkor, 2003. február 17-én válaszolt az OHIM-nak, és megbízottja tévedésére hivatkozott, aki nem úgy járt el, ahogyan azt a felperes tőle kérte.

43 A felperes, ahogyan ezt az OHIM felé 2003. augusztus 21-i levelében már jelezte, úgy véli, hogy nincs olyan rendelkezés, amely különös formát írna elő a fellebbezésnek az OHIM-hoz történő benyújtására, és a 2002. december 4-i, 800 euró összegű, PARMITALIA védjegy megjegyzéssel ellátott banki átutalást az OHIM egyértelműen a felperestől származóként azonosította, hiszen ez képezte a 2003. január 17-i levél tárgyát.

44 A felperes úgy véli, hogy a díj megfizetése szabályossá teszi a fellebbezést. Hozzáteszi, hogy az OHIM elismeri, hogy elkönyvelte ezt az összeget, és azonosította az átutalás feladóját.

45 A fellebbezést tehát határidőn belül nyújtották be, és elfogadhatónak kell nyilvánítani, továbbá mivel négy hónapos határidőn belül, 2003. február 17-én, 20-án és március 21-én indokolással látták el, és az eljárást a megadott határidőkön belül szabályossá tették.

46 A felperes végül bemutatja, hogy jóllehet az OHIM úgy is döntött, hogy határozatait kevéssé formális úton, telefax útján kézbesíti, és bevezette ezen rugalmas kézbesítési módot a fellebbezési eljárás keretében, ezzel nem szűkítheti e fellebbezés, valamint a 40/94 rendelet 78. cikkében foglalt *restitutio in integrum* végrehajtásának feltételeit. Az e rendelet 59. cikkében foglalt feltételek, valamint 78. cikke alkalmazásának módjai megfosztanák a megbízottja hibájából sértett felet bármiféle fellebbezéstől, ami által a felperes nem védekezhetne egyenlő módon.

47 A felperes a tárgyaláson bemutatta, hogy az OHIM-nak a Solo Italia France-hoz – amelyet a felperes „jó kommunikációs partnernek" nevezett – címzett pontosítási kérelmében emlékeztetnie kellett volna ez utóbbit a két hónapos határidőre, és azt a kérelemtől számítva újra kellett volna indítania. Az, hogy az OHIM nem térítette vissza a 800 eurót, többek között azt is bizonyítja, hogy a fellebbezést szabályosan benyújtottnak ítélte meg.

48 A tárgyaláson a felperes azt is kifejtette, hogy ő nem kérte a 40/94 rendelet 78. cikkének alkalmazását, de fontosnak tartja hangsúlyozni, hogy a *restitutio in integrum*ra irányuló eljárás nem alkalmazható valamely megbízott hibájának esetén.

49 Az OHIM úgy véli, hogy a 2868/95 rendelet 48. szabálya (1) bekezdésének c) pontja és 49. szabálya, valamint a 40/94 rendelet 59. cikke értelmében ahhoz, hogy valamely fellebbezés elfogadható legyen, a következő három kumulatív feltételnek kell teljesülnie: primo, a fellebbezést a határozat kézbesítésének napjától számított két hónapon belül kell benyújtani, ebben meg kell jelölni a megtámadott határozatot, és azt, hogy e határozatot mely részében kérik megváltoztatni vagy hatályon kívül helyezni; secundo, a fellebbezési díjat a két hónapos határidőn belül meg kell fizetni; tertio, a fellebbezés alapjául szolgáló okokat megjelölő nyilatkozatot a határozat kézbesítésének napjától számított négy hónapon belül kell benyújtani.

50 Az OHIM bemutatja továbbá, noha ez a pont nem szerepelt a felperes által előadott érvek között, hogy a fellebbezési díj megfizetésére megállapított határidő nem vonja maga után az okirat benyújtási határidejének meghosszabbítását.

51 Az OHIM végül hangsúlyozza, hogy a felperes részéről nem került benyújtásra egyetlen, *restitutio in integrum*ra vonatkozó kérelem sem.

52 A tárgyalás során az OHIM előadta, hogy nem tudott kapcsolatot teremteni az OK SA és a Solo Italia társaságok között, a 800 eurós összeg megfelelhetett több díj vagy különböző kérelmek összevonásának is, továbbá a két hónapos határidő kötelező jellegű, amelynek meghosszabbítására az OHIM pénzügyi szolgálata nem bír hatáskörrel, és ez a szolgálat nem figyelmeztethette a felperest, hogy megkezdődött a két hónapos határidő, mivel nem tudhatta, hogy fellebbezési határidőről van szó. Általánosságban nem a pénzügyi szolgálat feladata, amelynek egyébként megvan a saját informatikai rendszere, hogy ilyen kutatásokat végezzen, sőt, ha meg is érthette, hogy az említett összeg fellebbezési díjnak felel meg, nem kötelessége, hogy a felperest emlékeztesse a fellebbezési határidőről.

53 Végül, ami a *restitutio in integrum*ot illeti, az OHIM a tárgyaláson elmagyarázta, hogy ezen elv érvényesítése egyáltalában nem kizárt, amikor a hibát egy megbízott követte el; egyébiránt két közösségi bírósági ítélet is nyitva hagyja ezt a lehetőséget.

54 A beveatkozó fél kiegészíti az OHIM érveit azzal, hogy a 2002. november 29-i átutalási megbízáson az „OK SA" társaság neve szerepelt, ami nem tette lehetővé,

hogy azt a Solo Italia Srl társasággal kapcsolatba hozzák; az OHIM – állítja a beavatkozó – egyébként 2003. január 17-én egy egészen más társaságnak, a „Solo Italia France"-nak címezte a pontosítási kérelmét, amelynek Franciaországban és nem Olaszországban van a székhelye.

55 A beavatkozó fél bemutatja végül, hogy túl azon, hogy a 40/94 rendelet 78. cikkének (2) bekezdése értelmében a *restitutio in integrum* csak akkor lehetséges, ha a kérelmet írásban nyújtják be a vonatkozó díj megfizetésével egyetemben, ilyen kérelmet jelen ügyben nem nyújthatnak be, hiszen az egy éves határidő letelt.

Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

56 A 40/94 rendelet 59. cikke értelmében a fellebbezést a határozat kézbesítésének napjától számított két hónapon belül, írásban kell benyújtani az OHIM-hoz.

57 Jelen ügyben meg kell állapítani, hogy ezen határidőn belül semmilyen beadvány nem érkezett az OHIM-hoz.

58 Jóllehet e cikk értelmében a fellebbezést kizárólag a fellebbezési díj megfizetését követően lehet benyújtottnak tekinteni, pusztán a vonatkozó összeg megfizetését még nem lehet a fenti cikkel előírt cselekmény megfelelőjének tekinteni.

59 Továbbá, sem a jogszabályi rendelkezésekből, sem az ítélkezési gyakorlatból nem következik, hogy az OHIM-nak és különösen az OHIM pénzügyi szolgálatának kötelessége lenne, hogy tájékoztassák a fellebbezési tanácsok előtti esetleges kérelmezőket a 40/94 rendelet által előírt formai követelmények be nem tartásának következményeiről.

60 Ami a *restitutio in integrum*ot illeti, a 40/94 rendelet 78. cikke nem zárja ki ezen elv alkalmazását a megbízott hibájának esetére. Mindazonáltal ehhez az szükséges, hogy ezen feltételek teljesüljenek, különösen az, hogy bizonyított az adott körülmények között elvárható körültekintés (a védjegybejelentő megbízottja alkalmazottjának hibája vonatkozásában lásd az Elsőfokú Bíróság T-146/00. sz., Ruf és Stier kontra OHIM („DAKOTA" kép) ügyben 2001. június 20-án hozott ítéletének [EBHT 2001., II-1797. o.] 55–61. pontját).

61 Miután a 40/94 rendelet 59. cikkében előírt feltételekre jelen ügyben nem voltak figyelemmel, a harmadik jogalapot, és ezzel együtt a keresetet teljes egészében el kell utasítani.

A költségekről

62 Az Elsőfokú Bíróság eljárási szabályzata 87. cikkének 2. §-a alapján az Elsőfokú Bíróság a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. A felperest, mivel pervesztes lett, az OHIM és a beavatkozó kérelmének megfelelően kötelezni kell a költségek viselésére.

A fenti indokok alapján

AZ ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁG (első tanács)

a következőképpen határozott:

1) A keresetet elutasítja.

2) A felperest kötelezi a költségek viselésére.

Cooke Labucka Trstenjak

Kihirdetve Luxembourgban, a 2005. május 31-i nyilvános ülésen

H. Jung
hivatalvezető

J. D. Cooke
elnök